

ดวงมณี

ดงคนดิบ

' ปิ่น '

ปก : สุวีริยา สิริสิงห

รูปเล่ม : พรรณทิพา ฤกษ์สุรนนท์

พิสูจน์อักษร : โกสุม กระจ่างรัตน์

พิมพ์ครั้งแรกในนิตยสารสกุลไทย 2525-2526

พิมพ์ครั้งล่าสุด 2547

สุวีริยาสาส์น จัดพิมพ์

122/107-109 ถนนประชาอุทิศ 91/1 แขวง/เขตทุ่งครุ กทม.

10140

โทร. 02-871-7542-44 โทรสาร 02-871-7545

ชมรมเด็ก จัดจำหน่าย

122/110 ถนนประชาอุทิศ 91/1 แขวง/เขตทุ่งครุ กทม. 10140

โทร. 02-871-7542-44 โทรสาร 02-871-7545

www.chomromdek.com

တၢ်အၢၤအၢၤ

တၢ်အၢၤအၢၤ

အၢၤအၢၤ

Suweeriya '04

ตัวอย่างงาน

เปลาวเทียนมองเพิ่มหลายสิบเพิ่มบนโต๊ะทำงานตรงหน้าแล้วก็ถอนใจใหญ่ เธอจะต้องเสนองานจากแผนกต่าง ๆ เหล่านี้ให้ผู้บังคับบัญชาลงนามอนุมัติให้เสร็จสิ้นในวันนี้ เก็บใบปะหน้าของเรื่องทุกเรื่องไว้เป็นหลักฐานพร้อมที่จะให้ท่านผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดของบริษัท คือ ท่านผู้อำนวยการเรียกตรวจได้ทุกเมื่อ แต่จนليبโหมงเช้าแล้วผู้จัดการก็ยังไม่ปรากฏตัว

เปลาวเทียนไม่ได้นั่งว่างรอผู้จัดการ หล่อนมีงานอื่นต้องทำ กระนั้นใจก็ยังกระวนกระวายจดหมายติดต่อกับต่างประเทศ จำหน้าซองถึงผู้จัดการทั้งนั้น แต่คนทำงานหรือเจ้าของเรื่องที่จะต้องดำเนินงานเหล่านั้นไม่ใช่ผู้จัดการ ผู้จัดการมอบหน้าที่ให้หล่อนแยกจดหมายและส่งผู้เกี่ยวข้องเอง จดหมายเกี่ยวกับการ

ซื้อกระดาษมาพิมพ์หนังสือต้องส่งให้หัวหน้าแผนกผลิต เขาจะต้องรับทราบเรื่องกระดาษว่ามีพอหรือไม่ ราคาขึ้นลงอย่างไร เพราะหัวหน้าแผนกผลิตจะต้องเป็นผู้กำหนดราคา ไม่ใช่ผู้จัดการ จดหมายจากบริษัทหนังสือต่างประเทศต้องส่งให้แผนกหนังสือต่างประเทศ ก่อนแยกจดหมายส่งไป เปลวเทียนจะต้องถ่ายสำเนาจดหมายพวกนั้นแล้วเก็บเข้าแฟ้มต่าง ๆ ไว้ งานด้านจดหมายนี้ไม่มีอะไรหนักใจ ทุกอย่างเป็นไปตามรูปแบบของมัน ยกเว้นจดหมายส่วนตัวถึงผู้จัดการอาจมีปัญหาบ้าง บางฉบับดูไม่ออกเลยว่าเป็นจดหมายส่วนตัว เปลวเทียนเปิดออกอ่านแล้วต้องรีบพับคืนใส่ซอง ผู้จัดการไม่ว่าหรอกที่หล่อนอ่านจดหมายพวกนั้น เพราะเป็นหน้าที่ของเลขานุการอย่างเธออยู่แล้ว แต่เปลวเทียนไม่กล้าอ่านเพราะเป็นจดหมายจากผู้หญิง หญิงอื่นที่ไม่ใช่ภรรยาของผู้จัดการ เนื้อความมีทั้งนัดแนะต่อว่า ตัดพ้อ ด่าทอ มีบ้างที่โทรศัพท์มา ผู้จัดการไม่ยอมพูดด้วยต้องให้เปลวเทียนจัดการ ตัดรอนให้ เปลวเทียนเคยถูกด่าจากสาวสังคมปากจัดเหล่านั้นหลายครั้ง

ทั้งนี้และทั้งนั้นเพราะผู้จัดการเป็นหนุ่มประเภท ‘เพลย์บอย’ ระดับเศรษฐีเสียด้วย ภรรยาที่มีก็ไม่ค่อยลงรอยกัน ขนาดแยกบ้านกันอยู่

แต่ผู้จัดการก็มีดีอยู่อย่างหนึ่งคือไม่เคยอแวกับพนักงานในปกครอง เขาจะเสเพลอย่างไรก็ไม่เคยทำตนเป็น ‘สมภารกิน

ไก่อัด’ ดังนั้นสาวสวยในบริษัททุกคนไม่ว่าจะสวยขนาดนางสาวไทยหรือดารารายานตร์ผู้จัดการก็ไม่เคยยุ่งด้วย เปลวเทียนจึงปลอดภัยสบายใจในการทำงานกับผู้จัดการคนนี้ และภรรยาของเขาก็ไม่เคยมาหึ่งหวงเลขานุการของสามีด้วยรู้ดีอยู่แก่ใจ

เปลวเทียนเพิ่งรู้ซึ่งถึงเหตุที่ผู้จัดการบริษัทนี้เปลี่ยนเลขานุการได้ทุกปี ไม่มีใครถูกไล่ออกหรือทุกคนลาออกทั้งนั้น ความวุ่นวายมันอยู่ที่ระบบการทำงานของบริษัทเอง ขณะนี้เปลวเทียนก็กำลังปวดหัวเต็มที เลขานุการคนก่อนรู้จักกับเปลวเทียนดีพอสมควรเพราะเป็นเพื่อนนักเรียนรุ่นพี่ หล่อนบอกเปลวเทียนว่า “เงินเดือนก็ดีหรือ ผู้จัดการก็ไม่ยุ่งกับไก่อัด ถึงจะชื่อเสียงลือว่าเจ้าชู้ งานวิชาการก็ดีได้ความรู้ ได้รู้จักคนมากมาย ได้เรียนรู้อะไรเยอะแยะ แต่มันไม่น่าอยู่หรือบริษัทนี้”

“ทำไมล่ะคะ” เปลวเทียนงงในเมื่อเงินเดือนดีผู้บังคับบัญชาดีแล้วงานก็ดี ทำไมจึงมีปัญหา

“มันไม่สงบ อยู่ไป ๆ ก็รู้เองแหละน่า เปลวเป็นคนใจเย็นอาจจะทนไหวก็ได้ คนก่อนพี่ลาออกไปในสามเดือน พี่อยู่ได้เกือบปีนับว่านานแล้ว คนมันแยะ คนนั้นจะเอาอย่างนั้น คนนี้จะเอาอย่างนี้ โอ๊ย ปวดหัว มีแต่นายทั้งนั้น”

“เอ๊ะ ก็เราเป็นเลขานุการผู้จัดการ ทำไมคนอื่นถึงจะมาเป็นนายเราล่ะคะ”

“งานเลขานุการนี่ไม่ใช่งานเลขานุการจริง ๆ เปลวก็คง

เห็นว่าเขาไม่ต้องการคนที่พิมพ์ดีดเป็นเก่งชวเลข แต่เขาต้องการคนที่มีความสัมพันธ์ดี ภาษาอังกฤษฝรั่งเศสใช้ได้ ไม่ต้องการเลขาคะที่ร่างจดหมายเก่งหรือว่าสวยเตะตาไว้รับแขก แต่ต้องเป็นนักวิชาการนิดหน่อย ฐานะด้านการพิมพ์บ้าง เปลวเคยทำหนังสือมหาวิทยาลัยมา เขาถึงรับ ต้องรู้เรื่องการศึกษาของชาติบ้าง นั่นไม่สำคัญหรอกมันเรียนรู้กันได้ ที่สำคัญคือต้องเรียนรู้จักคน รู้วิธีจะจัดการกับคนนานาประเภท”

“ไม่ว่าในหน่วยราชการหรือบริษัทก็มีคนหลายประเภท ทั้งนั้นนี่คะ พี่” เปลวเทียนยังมองไม่เห็นความแตกต่าง

“แต่คนที่นี่ไม่ค่อยเหมือนที่อื่น พี่เคยทำงานบริษัทอื่นมาแล้วนี่นา ผิดกัน คนที่นี่ไม่มีระบบ ไม่มีระเบียบ มีแต่คนชอบฝ่าฝืน มีแต่คนคิดว่าตัวเองใหญ่และห่วย” หล่อนทำเสียงยานคางประชิดประชัน “มีแต่คนรู้ดี ช้าเก่ง เอ็งไม่ได้ความ หากความสามัคคีไม่ได้ แล้วอะไร ๆ ก็มาลงที่เลขานุการผู้จัดการ เพราะเป็นแหล่งสุดท้ายก่อนจะอนุมัติ เปลวทำงานที่นี่จริงจังเป็นแห่งแรก ได้ผจญคนพวกนี้ก็ดีเป็นประสบการณ์ อีกหน่อยไปทำงานที่อื่นจะรู้สึกว่ปัญหาอะไร ๆ ที่เกิดขึ้นนะมันเล็กน้อยทีเดียวทั้งนั้น อย่างน้อยเปลวก็อยู่กับพวกนักวิชาการวิชาเกิน ปลอดภัยเรื่องจิ้งจอกสวย ๆ อย่างเปลวไปทำงานพวกบริษัทธุรกิจธรรมดาไม่ปลอดภัยผู้จัดการกับเลขาคะ สาวสวย ปัญหาเกี่ยวกับเมียผู้จัดการ อยู่ที่นี่ใจเย็น ๆ ทำไม่รู้ไม่ชี้ดีกว่าดูละครโรงใหญ่ก็สนุกดี จะไม่สนุกก็อิตรงใคร ๆ

มารุมจะเอาโน่นเอานี้กะเรานะซี”

เปลวเทียนได้งานที่นี้เพราะความสามารถของตนเองแท้ๆ ไม่มีเส้นมีสายอะไร หล่อนเห็นประกาศรับสมัครเลขานุการที่มีความรู้ทางภาษาต่างประเทศดี ไม่จำเป็นต้องรู้ตัวเลขหรือพิมพ์ดีด มีความรู้ด้านการจัดทำหนังสือบ้างเล็กน้อย สำเร็จการศึกษาอย่างต่ำปริญญาตรี เปลวเทียนเรียนจบมาครึ่งปีแล้วยังหางานทำไม่ได้ หล่อนก็รีบมาสมัครตั้งแต่วันแรกที่เห็นประกาศในหนังสือพิมพ์ หล่อนเตรียมภาพถ่ายและสำเนาปริญญามาพร้อม

เปลวเทียนก้าวเข้าไปในบริษัทแห่งนี้อย่างไม่มั่นใจนัก สอบถามพนักงานคนที่นั่งใกล้ประตูหน้าต่างที่สุดก็ได้รับคำตอบว่า “คุณเดินไปด้านหลังนะ ทะลุห้องไปเลย มีลิฟต์ คุณขึ้นลิฟต์ไปชั้นสี่ พบอาจารย์ทัดเที่ยง ห้องอาจารย์ทัดเที่ยงอยู่หน้าลิฟต์ด้านขวามือ มีป้ายชื่อหน้าห้อง”

ห้องอาจารย์ทัดเที่ยงหาไม่ยาก ป้ายชื่อหน้าห้องตัวใหญ่อ่านง่าย เมื่อเห็นนามสกุล เปลวเทียนก็นึกขึ้นมาได้ว่า ท่านผู้นี้เคยเป็นข้าราชการชั้นพิเศษตำแหน่งใหญ่ในกระทรวงพหุทธิศึกษา แห่งชาติมาแล้ว ท่านคงออกจากราชการมาทำงานบริษัท ห้องถัดจากห้องอาจารย์ทัดเที่ยงมีป้ายชื่อติดไว้ว่า ประเชิญ วงศ์นรา เปลวเทียนรู้สึกอยากเห็นหน้าท่านผู้นี้ขึ้นมาทันที ท่านเป็นนักวิชาการมีชื่อด้านภาษาศาสตร์ แต่งตำรามากมาย เปลวเทียนยึดตำราของท่านเป็นหลักในการเรียนภาษาไทยมานานแล้ว

แต่ห้องทำงานที่นี้ปิดทึบ กระจ่างกระจกประตู่หน้าต่าง ก็เป็นกระจกสีชาเข้มเหมือนด้า มองอะไรข้างในไม่เห็นเลย หน้าห้องอาจารย์ตัดเที่ยงมีสาว ๆ นั่งอยู่แล้วหลายคน คงจะมาสมัครงานเช่นเดียวกัน เปลวเทียนชำเลื่องมองสาวสวยที่มาก่อน และสาวสวยเหล่านั้ก็ชำเลื่องมองเปลวเทียน เปลวเทียนรู้สึกว่าตนเองข้างมอชออะไรอย่างนั้นเมื่อเทียบกับสาวสวยพวกนั้น คุณเธอทำผมทรู แต่งหน้าเข้ม ท่าทางปราดเปรียว เล็บสีสดทั้งมือและเท้า ส่วนเปลวเทียนปล่อยผมยาวเคลียไหล่ ผมไม่ได้ตัดแต่ง ใบหน้าปราศจากสีสัน เล็บตัดสั้นรักษาความสะอาดอย่างดีแต่ไม่มีสีอะไรเคลือบ เลือผ้าแบบเรียบ รองเท้าหุ้มสันที่สวมอยู่ก็ใช้มานานเป็นปีแล้ว แบบล้าสมัย แต่งตัวอย่างเปลวเทียนนี้หรือมาสมัครงานเลขานุการ

ผู้สมัครทยอยกันเข้าไปในห้องอาจารย์ตัดเที่ยง หายเข้าไปคนละเกือบครึ่งชั่วโมงแล้วก็ออกมา มีบางคนที่มาด้วยกันบอกกล่าวกันว่า

“เขาจะเรียกมาให้ผู้จัดการสัมภาษณ์อีกที่ถ้าผ่านรอบนี้ไปแล้ว แต่แหม ถามอะไรไม่รู้ซึ้งกับจะให้เราไปเป็นเสมียนโรงพิมพ์จั้นแหละ เหมือนไม่ใช่รับสมัครเลขานุการ”

มีอีกหลายคนที่มาที่หลังเปลวเทียนและมานั่งรออยู่หน้าห้องเช่นกัน เปลวเทียนนั่งใจเต้นไม่เป็นจังหวะ ในที่สุดก็ถึงรอบของหล่อน

อาจารย์ตัดเพียงส่งแบบฟอร์มมาให้เปลวเทียนกรอกเกี่ยวกับตัวเอง ขอหลักฐานการศึกษา ภาพถ่าย เปลวเทียนกรอกทุกอย่างไปตามจริง หล่อนไม่เคยทำงานที่ไหนมาก่อน ไม่รู้จักใครในบริษัทนี้เลย รู้ภาษาอังกฤษในขั้นใช้ได้ ภาษาฝรั่งเศสอ่านเขียนพอเข้าใจ รู้ภาษาเยอรมันเล็กน้อย อ่านได้แต่พูดไม่ได้ ประสบการณ์เกี่ยวกับการผลิตหนังสือนั้นเคยเป็นสารานุกรมทำหนังสือมหาวิทยาลัยอยู่สองปี รับผิดชอบหนังสือมาหลายสิบเล่มอยู่ อาจารย์ตัดเพียงอ่านที่หล่อนกรอกแล้วถามว่า

“ไม่รู้จักใครที่นี่เลยหรือ”

“ไม่รู้จักค่ะ เห็นประกาศก็มาสมัครค่ะ” เปลวเทียนตอบ ชักสงสัยว่าผู้รับสมัครจะเลือกคนที่เส้นสายคนฝากหรืออย่างไร

“ดี ผู้จัดการไม่ต้องการคนของใครทั้งนั้น เอาละข้อนี้ผ่าน ทีนี้ก็มาเรื่องภาษา ไหนคุณอ่านจดหมายนี้ซิ ไม่ต้องแปลทุกคำหรอกนะ เอาแต่ใจความก็พอ ย่อ ๆ ผมจะดูว่าคุณเข้าใจแค่ไหน”

จดหมายฉบับนั้นเป็นภาษาอังกฤษ เนื้อความเอ่ยถึงการส่งกระดาษชนิดต่าง ๆ มาให้ทางบริษัทสำนักพิมพ์สยามศึกษาพานิช บอกราคา ปริมาณ ชนิดอย่างละเอียด เปลวเทียนก็ย่อความลงกระดาษที่อาจารย์ตัดเพียงส่งมาให้ พอเสร็จก็แปลอีกฉบับหนึ่ง คราวนี้เป็นภาษาฝรั่งเศส เกี่ยวกับการส่งหนังสือมาให้ทางบริษัทจำหน่าย สุดท้ายเป็นจดหมายภาษาเยอรมันเชิญทางบริษัทส่งผู้แทนไปร่วมออกงานแสดงหนังสือที่แฟรงก์เฟิร์ต

“ภาษาเยอรมันนี่ที่จริงไม่จำเป็นต้องรู้ก็ได้ มีการติดต่อกันน้อยมาก แต่เมื่อคุณบอกว่ารู้ก็เลยสอบเสียหน่อย ผู้จัดการท่านเป็นนักเรียนเก่าเยอรมัน ชอบเลขาฯ ที่รู้ภาษานี้บ้าง”

อาจารย์ทัดเที่ยงสอบถามหล่อนเรื่องเกี่ยวกับการทำงานเป็นสารานุกรมในมหาวิทยาลัย ขั้นตอนของการทำหนังสือแต่ละเล่ม ถามกระทั่งว่าหล่อนเคยติดต่อโรงพิมพ์ไหน

“โรงพิมพ์ที่คุณเคยติดต่อน่ะพิมพ์บล็อกหรือออฟเซ็ท”

“มีทั้งสองอย่างค่ะ ที่แรกไม่ทราบก็พิมพ์บล็อก งานส่วนตัวก็ไม่สวย รูปไม่ชัดเท่าที่ควร เคยย้ายไปอีกโรงหนึ่งไปพิมพ์ออฟเซ็ท แต่เขาไม่ได้ทำเพลทเอง จ้างร้านเพลทที่อื่นถ่ายแล้วมาคิดเงินกับเรา ทีนี้ตอนหลังนี้จับได้ว่าเขาคิดเรามากกว่าที่ร้านเพลทคิดจริง เลยติดต่อถ่ายเพลทเองแล้วให้โรงพิมพ์อีกโรงหนึ่งพิมพ์ค่ะ เขาคิดแต่ค่าแรง เราต้องจ่ายค่ากระดาษเอง”

“งั้นคุณก็เคยตรวจเพลท”

“อ้อ เคยค่ะ ตรวจทุกเพลทเลย ตอนปริญญาก็ต้องทำเองทั้งตัวหนังสือทั้งปริญญีสี่”

อาจารย์ทัดเที่ยงถามหล่อนถึงความแตกต่างระหว่างการผลิตบล็อกและออฟเซ็ท เปลวเทียนตอบไปตามที่ทราบและอธิบายถึงการเรียงพิมพ์ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์แบบใหม่ด้วย

กว่าอาจารย์ทัดเที่ยงจะหยุดซัก เปลวเทียนก็เหนื่อยเต็มที แต่หล่อนรู้สึกขบขันจนลืมหินน้อย ถามผู้รับสมัครขึ้นว่า

“อาจารย์คะ นี่รับสมัครเลขานุการผู้จัดการหรือว่ารับสมัครผู้จัดการโรงพิมพ์คะนี่”

อาจารย์ทัดเที่ยงหัวเราะ

“จะเป็นเลขานุการผู้จัดการสำนักพิมพ์ก็ต้องรู้การพิมพ์ซีเอาละ พอแค่นี้ แล้วยังไงจะมีจดหมายตามมาให้ผู้จัดการสัมภาษณ์อีกครั้งหนึ่ง”

เปลวเทียนนอกจากห้องทำงานของอาจารย์ทัดเที่ยงมาเมื่อเวลาผ่านไปถึงสี่สิบห้านาที ตอนแรกเปลวเทียนไม่รู้เลยว่า หล่อนเข้าไปในนั้นนานเท่าใด กระทั่งมีสาวหนึ่งเอ่ยถามขึ้นว่า

“คนอื่นเข้าไปสัมภาษณ์แค่นี้สิบกว่านาที ทำไมคุณถึงถูกสัมภาษณ์ตั้งเกือบชั่วโมงล่ะคะ”

เปลวเทียนกะพริบตา ยกข้อมือดูนาฬิกา

“ไม่ทราบซีคะ เขาถามอะไรเยอะแยะเลยเกี่ยวกับการพิมพ์”

เปลวเทียนรอดจดหมายเรียกตัวอยู่เกือบสองสัปดาห์ หล่อนไปพบผู้จัดการตรงตามนัด คราวนี้หล่อนมีคู่แข่งชั้นสี่รายเท่านั้น ผู้จัดการเป็นหนุ่มใหญ่วัยกว่าสามสิบห้า หน้าตาดี รูปร่างสูง แต่งตัวโก้ เขาซักหล่อนเรื่องการพิมพ์หนังสือละเอียดยิ่งกว่าอาจารย์ทัดเที่ยง สอบภูมิรู้ทางภาษาทุกภาษา สุดท้ายก็อธิบายถึงแผนกต่างๆ ในบริษัทและหน้าที่ของเลขานุการของเขา คุณระวีวงศ์ให้เปลวเทียนลองแยกจดหมายสิบกว่าฉบับว่าควรส่งต่อให้แผนกใด เปลวเทียนก็บันทึกปะหน้าจดหมายเหล่านั้นส่งต่อให้แผนกที่หล่อนคิดว่าควร

จะเป็นผู้ดำเนินเรื่อง ต่อจากนั้นผู้จัดการก็ให้หล่อนดูแฟ้มเรื่อง
ในตู้เอกสารของเขาซึ่งมีมากมายน่าเวียนหัว

“คุณต้องจัดแฟ้มพวกนี้ให้เป็นระเบียบ เรื่องไหนควร
อยู่แฟ้มไหน เวลาผมหรือพ่อผมเรียกหาเอกสารไปตรวจจะได้หยิบ
ถูกและหยิบได้เร็วด้วย จะเพิ่มแฟ้มหรือลดแฟ้มเพื่อความสะดวก
ก็เป็นธุระของคุณเอง ไม่ใช่ธุระผม”

คุณระวิวงศ์บอกให้หล่อนรอฟังผลในวันนั้นเลย เปลว
เทียนต้องรออยู่จนบ่ายกว่าเขาจะสัมภาษณ์ทุกคนจนเป็นที่พอใจ
และหล่อนก็ได้พบเพื่อนรุ่นพี่เลขานุการของคุณระวิวงศ์ผู้ซึ่งจะออก
จากงานในสิ้นเดือนนั้น เปลวเทียนไม่ทราบว่าหล่อนทำงานอยู่ที่นี้
แล้วเปลวเทียนก็ได้มานั่งทำงานแทนที่เธอผู้นั้น คุณ

ระวิวงศ์บอกรับเปลวเทียนเข้าทำงาน ตกกลางให้เงินเดือนค่อนข้างสูง

“ผมตกลงให้เงินเดือนคุณมากกว่าเด็กจบปริญญาตรีใหม่ ๆ
เพราะว่าถึงคุณจะไม่เคยทำงานที่ไหนมาก่อนแต่คุณมีความรู้เรื่อง
การพิมพ์ดี เป็นที่พอใจผม รู้ดีกว่าภรรยิเลขาฯ เก่าของผมอีก คงจะ
ช่วยงานผมได้มาก”

เปลวเทียนช่วยงานเขาได้มากจริง แต่ก็รับโรคปวดหัวมา
มากเช่นกัน ผู้คนในบริษัทนี้ช่างยุ่งเหยิงดีแท้ๆ บางวันก็ทะเลาะ
กันเป็นงานหลักแทนงานผลิตหนังสือ แม้กระทั่งคุณระวิวงศ์ผู้
จัดการเองก็มีเรื่องกับเขาด้วย บุคคลที่เขาต้องพาดพิงด้วยเป็น
ประจำคือบิดาและภรรยาของเขาเอง

ผู้จัดการมาถึงบริษัทเมื่อเกือบสิบเอ็ดโมง เขาแต่งตัว

โก้ตามเคย แต่นัยน์ตาร่วงโรยคล้ายกับอดนอน เปลวเทียนลุกจาก
โต๊ะเข็นรถคันเล็ก ๆ ที่วางแฟ้มเข้าไปในห้องทำงานของเขา

“ตายละ คุณเปลวเทียน นี่มันอะไรกัน เยอะแยะยังงี้ล่ะ
ถึงกับต้องใส่รถเข็นเชียวระอะ เอาแต่เรื่องเสนอขึ้นมาให้ผมแฟ้ม
เดียวไม่ได้หรือไง” คุณระวิวงศ์อุทานเมื่อเห็นปริมาณงาน

“ไม่ได้หรอกค่ะ เพราะมีเอกสารกำกับมาด้วย มี
ต้นฉบับตั้งหลายฉบับให้ตัดสินใจขั้นสุดท้าย ไม่ได้มีแต่เฉพาะเรื่อง
เสนอให้เซ็นอนุมัติเท่านั้น”

“ทำไมเขาไม่ทำตามขั้นตอนนะ อะไร ๆ มาลงที่นี่ เดี่ยว
พอก็ต้องไ้มาดูอีกคน เอ่อน่าเป็อจริง”

“ก็ท่านเป็นผู้จัดการนี่คะ ท่านก็ต้องตัดสินใจ” เปลวเทียนตอบยิ้ม ๆ

“ผู้จัดการ ตัดสินใจ ๆ พอตัดสินใจเข้าคนนี้ก็โวย คนนั้นก็บ่น เอามาให้ผมตัดสินใจ พอตัดสินใจแล้วไม่เคยมีคนไหนพอใจเลยสักคน” เอนหลังพิงพนักเก้าอี้นวมตัวใหญ่ ทำท่าอ่อนแรง เขามักจะอ่อนนอกอ่อนใจเสมอในสองสามปีมานี้ พอมาถึงบริษัทก็มีแต่ปัญหาประดังกันเข้ามา พันประตูที่ทำงานไปได้ค่อยโล่งหัวอกใช้สมองเล่นไปก็เกอร์หรือจ้องลูกบิลเลียดสนุกเกอร์ สนุกกว่าเป็นไหน ๆ ยิ่งเวลาที่มีสาวปากแดง กลิ่นกายหอมกรุ่นเคียงข้างเปลี่ยนคนได้ทุกคืนยิ่งมีความสุข

เมื่อก่อนเขาเคยสนุกกับงาน สองคนพ่อลูกดูแลงานในบริษัทเอง มีคนสนิทอีกคนคุมการผลิตหนังสือ ด้านวิชาการมีอาจารย์ประเชิญควบคุม ด้านโรงพิมพ์ก็มีคนเก่าแก่ดูแลวางใจได้ พอขยายงานเข้าแล้วดูสิ ระบบการทำงานไม่เป็นระเบียบเสียเลย ภรรยาตามกฎหมายเข้ามาคุมงานส่วนหนึ่งเป็นงานด้านวิชาการ เธอพาใครต่อใครเข้ามาทำงาน กินเงินเดือนแพง ๆ และพ่อเองก็ชักเพี้ยน ๆ บางทีก็หุเบา และโลเล

เขาโตมากับงานพวกนี้ แต่พอมีนักวิชาการจากโน่นจากนี้เข้ามา ข้าราชการตำแหน่งใหญ่มาช่วยงานนอกเวลาบ้าง ออกจากราชการมาทำเต็มเวลาบ้าง ตั้งแผนกขายขึ้นมาใหม่ มีหัวหน้าหน่วยงานใหม่ขึ้น การแข่งขันชิงดีชิงเด่นกันเองภายใน

ก็ตามมา

“ไหน คุณเปลวเทียน มันมีอะไรบ้างจะไปซิ”

“เรื่องแรกนะคะ ทางแผนกทำวารสารของบริษัทแจ้ง มาว่า เวลานี้วารสารออกไม่ทันตามกำหนดเลยสักฉบับเดียวทั้งที่ ส่งต้นฉบับทัน ผู้อ่าน สมาชิกบ่นมามาก สาเหตุเพราะทางโรงพิมพ์ หาเวลาพิมพ์ให้ไม่ได้ มัวพิมพ์แบบเรียนและมีหนังสือลัดคิวบ่อย ต่อว่าไปทางโรงพิมพ์ ทางนั้นบอกว่า ทางนี้ส่งพิมพ์หนังสือด่วน ลัดคิวตลอดเวลา มีแทบทุกสามวันสี่วัน พอจะพิมพ์วารสารก็ถูก ลังหยุด ให้พิมพ์หนังสือเล่มแรกอยู่เรื่อย ขอให้ผู้จัดการสอบ เรื่องนี้ให้ด้วย และตัดสินใจจะทำอย่างไร”

“เอาเถอะ เรื่องนี้จะเรียกสุขสมมาถามว่าทำไมถึงมี หนังสือลัดคิวนัก ไม่เป็นไปตามขั้นตอน หัวหน้าวารสารไม่กล้าถาม สุขสมเองละซี”

“ตกลงจะให้ตามคุณสุขสมมาพบเมื่อไรล่ะคะ” เปลว เทียนรีบจดลงสมุดบันทึกว่าหล่อนจะต้องทำอะไรบ้าง

“บ่าย ๆ แล้วกัน ให้เขากลับจากโรงพิมพ์ก่อน ตอน เข้าสุขสมเขาต้องไปโรงพิมพ์นี่นา”

“เรื่องต่อมาก็เรื่องอุปกรณ์การศึกษาค่ะ ประมูลทำ ของเล่นให้การศึกษาสำหรับเด็กเล็กของกรมอนุบาลศึกษา มีทั้งที่ ทำจากกระดาษ พลาสติก รายละเอียดก็แนบมานี้แล้ว” เปลว เทียนหยิบส่งให้ผู้จัดการดู

“ที่ทำจากกระดาษนี้โรงพิมพ์เราทำได้นะ สบายเลย ส่งสุขสมค่านวนราคาซี ส่วนพลาสติกเดี่ยวให้คนรถเอาราย ละเอียดไปให้อาหม” อาของผู้จัดการมีโรงงานผลิตพลาสติก “อัน นี้ น่าสนใจ ทั่วประเทศ เป็นเงินหลายสิบล้าน ส่งเสริมการศึกษา เด็กก่อนเข้าเรียน อายุ 3-6 ขวบ เพิ่งอนุมัติให้ทำปีนี้ ให้ใช้ได้ ลักห้าปี ต้องพยายามหน่อย ถ้าได้ก็กำไรหลาย สบายไปนาน น่า จะได้นะ ผมไม่คิดว่าสำนักพิมพ์อื่นจะทำได้ทันตามกำหนด เรา มีพร้อมอยู่แล้วทั้งโรงงานพลาสติกและกระดาษ เพราะเราค้า กระดาษอยู่แล้ว”

ในเวลาทำงานหากไม่มีใครรบกวนเขาด้วยเรื่องสัพเพ เหระ เขาก็ทำงานได้ดี ตัดสินใจถูกต้อง แต่มักไม่ปลอดโปร่ง อย่างนี้ทุกวัน

“เรื่องหนังสือภาษาอังกฤษจากต่างประเทศหายไปจาก โกดัง แพนกสต็อกเช็คสต็อกแล้ว แจ้งมาว่าหนังสือตามบัญชีต่อ ไปนี้หายไป” เปลวเทียนส่งรายการหนังสือที่หายไปให้เขา “ตาม รายการจะต้องมีอยู่ เพราะยังไม่ได้ส่งออกขายตามโรงเรียนและ ร้านค้าย่อย เมื่อตอนตรวจรับของมีครบทุกอย่าง”

“มันหายไปได้อย่างไร ยามก็มีเฟ้า เรื่องรถก็ต้องผ่าน ชาญเกษม ใครตรวจรับของ”

“คุณพยองคะ ทั้งที่ทำเรือและที่โกดัง”

“สั่งหัวหน้าแผนกขาย ไม่เอา ๆ ให้โกศลทำดีกว่า ให้

โกศลออกดูตามตลาดและโรงเรียนคิดว่าหนังสือพวกนี้มีขายที่ไหนบ้าง สำนวณที่ใครส่งไปขาย สืบมาได้ เรื่องสืบนี้ยกให้โกศลทำ เขาเก่ง หายไปเป็นหมื่น ๆ เล่มยังงี้มันไม่ธรรมดาแล้ว ต้องไม่ใช่ขโมย แต่เป็นการยกยอกจากข้างในบริษัทเอง เอารถชนกันเป็นล่ำเป็นสันเลยนี่ ทำไมยามไม่เห็น ทำไมชาญเกษมไม่รู้เรื่องรถชนรถนอกมันชนได้เมื่อไร ต้องรถในมีป้ายบริษัท สอบคนรถทุกคนด้วย”

เปลวเทียนจดยิก ๆ ตามที่เจ้านายสั่ง ทำงานกับเขา ต้องเมื่อยปากด้วย เพราะเขาไม่ค่อยชอบอ่านรายงานหรือบันทึก มักจะให้เปลวเทียนย่อให้ฟัง ถ้าสงสัยอะไรเขาจึงจะอ่านบันทึกเอง คุณระวิวงศ์อ่านอะไรเร็วและละเอียดมากแต่ไม่ชอบอ่าน เรื่องที่มาถึงเขามักจะไม่ค่อยชอบมาพากลทั้งนั้น อะไรที่เป็นไปตามปกติ หัวหน้าแผนกแต่ละแผนกจะจัดการกันเอง

“เรื่องพนักงานชายเขตตะวันออกเฉียงเหนือรถคว่ำคะ เข้าโรงพยาบาล รถเสียหายมาก เจ้าตัวก็เจ็บหนัก”

“อ้าว แล้วมาบอกผมทำไม ก็จัดการไปตามขั้นตอนซิ จะต้องทำขวัณอะไรก็จ่ายไป ชินผมต้องรับรู้ทุกเรื่องก็แย่นี้ เรื่องชี้หมูราชี้หมาแห้งย้งี้”

“มันไม่ใช่เรื่องเขาเจ็บต้องทำขวัณนี้หรอกคะ คือมีเรื่องอื่นสำคัญมากเกี่ยวข้องด้วย เพราะว่าข่าวของที่ตำรวจเก็บไว้นะคะ หนังสือตัวอย่างในรถเป็นของสำนักพิมพ์ถาวรศึกษานิเทศกว่าครึ่งหนึ่ง”

ISBN 974-298-532-4

9 789742 985325

ราคา 200 บาท

BOOKCODE : 01-DONG

ชุดละ 400 บาท

ตัวอักษร

ดงคนดึ่ง 2

พิมพ์

200.-

